

svare saabanne Udgifter; men jeg havde tænkt her at finde Noget, der kunde svare til den Lettelse, der gives Hovedgaardseierne i § 38, 3die Afsnit, hvor der staaer, at den Hovedgaardseierne fortibden paahvilende særlige Forpligtelse til Sprøttehold bortfalder fra 1ste April 1860. Jeg vilde gjerne have oplyst, hvorfor denne Forpligtelse skal falde bort; jeg synes, at der er saa Meget, der bliver paa- lagt Folk, der før ikke have deeltaget i saadanne Ting som Sprøttehold; — en Leiehuusmand kan saaledes komme til at deeltage i at betale en Sprøtte — at det er besynderligt at have en særlig Forpligtelse, der hidtil har paahvilet Hovedgaardseierne.

Jusfitsministeren: Jeg skal tillade mig at oplyse den ærede Rigsdagsmand om, at denne Bestemmelse ikke er Andet end en Indfrielse af et Løfte, der ligefrem er givet Sædegaardseierne i Loven af 20de Juni 1850 om Hartkornets Egallisation, hvor det udtrykkeligt er udtalt, at de særlige Forpligtelser, der paahvile Sædegaardene fremfor andre Landeieendomme, efterhaanden skulle søges hævede, og det er ifølge hvad der er udtalt, at den omhandlede Bestemmelse er optagen i nærværende Lovforslag. Iøvrigt er det en Selvsølge, at Godseierne ingenlunde blive frie for at deeltage i Udgifterne til Sprøtterne. De ville jo ligesaa godt komme til at deeltage i Udgifterne som enhver anden Beboer i Sognet saavel efter Hartkorn som efter Formue og Leilighed.

Jesperen: Det er kun en ganske enkelt Bemærkning, jeg vil gøre i Anledning af, hvad den ærede Ordfører tilsvarede mine tidligere Bemærkninger. Med Hensyn til at Sogneforstanderskabet kan tage Bestemmelse om, at en Brønd skal være offentlig, formeente han, at derved ikke skete noget Indgreb i Eiendomsretten, i den personlige Frihed eller, om jeg saa maa sige, i Husets Hellighed og No. Deri kan jeg ikke være enig; thi, endskiønt jeg maa indrømme, at i Ildbrandsstilfælde det Offentlige maa kunne tage Vand, hvor dette er at saae, altsaa ogsaa i min Brønd, om den er i min Gaard eller min Have, saa mener

jeg dog, at det er et Indgreb i Eiendomsretten, i den personlige og borgerlige Frihed, naar man kan komme til mig og sige: Nu vil jeg tage din Brønd til Afbenyttelse, grave den op, gøre den dybere og indrette den efter mit Behag; jeg troer, man saaledes gader mig for nær i mit Hus og i min Eiendomsret.

Da ikke Flere ønskede at yttre sig, fredees til Afstemning, hvorved

1) § 38 (see Anhang B, Sp. 254) vedtoges med 36 Stemmer mod 1.

2) § 39 (see sammesteds) vedtoges med 20 Stemmer mod 14.

Formanden: Jeg skal nu sætte det sidste Afsnit, som indeholder samtlige øvrige Paragrapher, under Forhandling. Jeg skal indskrænke mig til at lade afstemme de 2 Paragrapher, hvortil der er Endringsforslag, forsaavidt der ikke gjøres Fordring paa Afstemningen af nogen anden.

Ordføreren: Disse Paragrapher, der ere heelt nye, indeholde Forskrifterne med Hensyn til Ildbrand. Man vil see, at der er skjelnet mellem den Pligt, der paahviler Enhver, og den, der paahviler efter særligt Paa- bud. Den, der paahviler Enhver, er defineret saaledes, at Enhver, som boer i Nærheden af Brandstedet og dertil er stiftet, skal saavidt muligt komme tilstede, medbringe Redskaber og skaffe andre tilstede og foreløbig hjælpe Eieren med at redde og slukke. Det er jo ikke Andet, end hvad der er almindelig Borgerpligt, der er skrevet i den bestaaende Lov og vel ogsaa i Enhvers Hjerte. Dertil svare Straffebestem- melser, som gaae ud paa, at den, der i saa Henseende viser sær Brangvillie eller sær Forsømmelse, skal isælde en lille Mulct; at foreskrive bestemte Personer, der skulle møde efter bestemt Omgang, er upraktisk. Dernæst er Enhver pligtig til at efterkomme de Fordrin- ger, der i saa Henseende stilles til ham, paa- tage sig den Forretning, der paalægges ham, ikke forlade den uden Tilladelse, og den, der i saa Henseende under selve Ildbrandsstilfædet